

Buidem Montilivi, buidem el Camp Nou



Públic a Montilivi QUIM PUIG.

Imagina: vius a Sils i, dilluns, plegues de treballar als volts de les cinc de la tarda a Girona. Arribes a casa a les sis; escàs marge per airejar-te i preparar entrepans a correccueta, que a quarts de vuit has d'agafar el cotxe cap a Montilivi. Aparques on pots, amb l'ai al cor per si els municipals t'obsequien amb un xec regal de 200 euros. A mitjanit, seràs a casa, però el cos necessita asserenar-se de la tensió acumulada. El temps vola llegint els entesos opinadors tuitaires. La vida no s'atura i l'endemà, sant tornem-hi ben d'hora ben d'hora.

S'han de tenir moltes ganes d'anar a l'estadi perquè ens tenen per un zero a l'esquerra. És el peatge de ser novell o acotem el cap

sense rubor? De dotze jornades de local, n'hem jugades cinc en dilluns o divendres. Sumeu-hi el dijous laborable a les cinc contra el Rayo. Comptant avui, set de tretze partits jugats en hores de no futbol. N'hi ha per llogar-hi cadires: en cauran més. Encara queden tres jornades entre setmanals i, ves!, dues de consecutives amb el Girona de local: el Mallorca i, quina casualitat!, el Madrid.

El partit amb l'Atlético, encara que sigui un equip d'estrelles que juga eixut, està marcat en vermell. Mai no se sap; potser a Griezmann se li escapa un control fantasiós que justifiqui l'entrada. Necessito Montilivi i hi vull anar, però el panorama de dimarts al matí a casa no és engrescador: adormit, arrossegant els fills encara més adormits, que rondinen i bramen... Sort que el fred sembla virar. Els qui pugueu i us vingui de gust aneu de festa a Montilivi. Protesteu contra els dirigents d'aquí i els oligarques d'allà que dissenyen els horaris menystenint l'aficionat que sent els colors. Animeu l'equip, que se senti el vostre crit ferm i valent. Als qui ens sigui inviable –perquè tenim mainada, venim de lluny o hem de matinar– buidem Montilivi. Sense remordiments ni sentint-nos culpables de no prendre'ns la molèstia d'alliberar el seient per tal que quatre giris paguin una morterada per cridar "oh my God!" cada vegada que la toca Griezmann a canvi d'un miser descompte en l'abonament. L'equació és evident: rival (Almeria) + divendres + fred de febrer = 8.879 espectadors, l'entrada més fluixa. Si necessitem un Montilivi ple, la directiva ha d'alçar la veu pel despropòsit o, com a mínim, ha de difondre un comunicat innocu mostrant un mínim d'empatia amb el soci sofert.

Visitarem el Camp Nou durant Setmana Santa, una bona oportunitat per anar-hi amb nens. Fa dies que m'ho deixen caure. Espera, no t'emocionis: un dilluns? Des de la llunyana retransmissió de la Bimba d'Antena 3, no recordo un dilluns del Barça. Quines coses. Espera, el partit és Dilluns de Pasqua. Pot ser un bon pla. Com? A les nou del vespre! Mare de Déu! No ens queda més remei: buidem el Camp Nou de gironins, deixem-lo en mans d'Eintracht o d'exòtics enlluernats de pela llarga. Em pesa, però ja he advertit els nens: "No. Impossible. Arribarem a Girona a la una de la matinada. A la tele, tampoc. L'endemà hi ha escola. Us n'ensenyaré el resum dimarts al matí. Si no ens en foten quinze per culpa del penaltier Carlos del Cerro Grande (només hi falta ell, en aquest quírigall!). Si necessiteu aclarir dubtes, fills, Javier Tebas, l'antítesi de l'aficionat autèntic i entossudit a buidar estadis, us atindrà encantat."

Publicat a:

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/opinio/article/2265299-buidem-montilivi-buidem-el-camp-nou.html>